

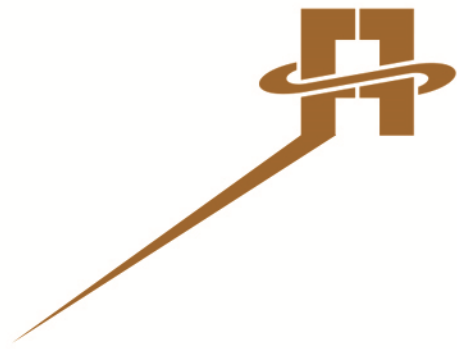
KNYGOS IŠTRAUKA
(PDF)

ALEX MONACO

PASITIKĖJIMO INSTRUKTORIUS

Tapk magnetu. Pritrauk
sėkmingus + įkvepiančius žmones!

DIZAINĀ SUKŪRĒ
Adf Studija

DALIS

PASITIKĖJIMO PAŽYMĖJIMAS

Saint Tropez.

2013 balandžio 2 - oji

- Turi vairuotojo pažymėjimą? – paklausė pasitikėjimo Instruktorius.
- Taip, – pasigyriau.
- Atsakyk, vairavimo mokeisi studijuodamas brošiūras ar vairuodamas automobilį? – pasitikslino.
- Mhhmmm. Išmokau vairuodamas, – atšoviau.
- Tuomet, kodėl prašai patarimų, o ne realių gyvenimą keičiančių užduočių, po velnių? Jeigu nori pokalbių, o ne pokyčius nešančių treniruočių – imk vidurinį pirštą! – pareiškė jis.

Pašnekovas buvo teisus... Kaip ir tu, skaitytojau, troškau patarimų, įdomių paskalų, o ne gyvenimą ir mūsų mąstymą keičiančių misijų arba užduočių...

Norintiems pasikeisti: prašyk savo instruktoriaus gyvenimą keičiančių užduočių, o ne patarimų arba įdomių istorijų!

- Alex, tavo žvilgsnis! Bijai į mano akis žiūrėti! – kalbėjo Instruktorius, atsirėmęs į mėlyną kabrioletą. – Esu tikras, kiekvieną kartą, užsiimanęs pakalbėti su įdomiais nepažįstamaisiais, sustingsti vietoje, tiesa???
- Taip – patvirtinau nustebeš. Retai tenka sutikti žmogų, geriau už

tave žinantį, koks esi.

– Alex, esu vilkėjęs tavo šlykštųjį kailį. Kaip ir tu buvau autsaideriu, pastumdėliu. Turėjau pravardę „Paralyžius“. Įsivaizduoji, Paaaaaaraaaaaalyžius??? Neturėjau draugų, moters... Nepasitikėjau savimi... Kiekvieną kart, prieidamas prie moters arba vyro seminario metu, drebėjau lyg pamišėlis... Nesugebėjau nei žodžio ištarti... ką jau kalbėti apie filmavimo kameras... Ir tu bijai prieš kamerą filmuotis?

– Taip... – ištariau... Prisiminiau, kiek kartų bandžiau kalbėti prieš kamerą, bet nesugebėdavau žodžio suregzti, ką jau kalbėti apie kalbėjimą prieš auditoriją. Kartą teko kalbėti seminare 45 minutes. Išėjęs į sceną, drebėjau lyg nykštukinis šuniukas, paliktas vienas Laisvės alėjos viduryje per Kalėdas. Apie penkias minutes pakalbėjęs nesąmones, nusprendžiau atsisveikinti, bet renginio vedėjas sustabdė mane ir paklausė auditorijos ar yra klausimų... Turėjau likti scenoje, nors labai nenorėjau...

– Alex... Suprantu tave... Ir aš myžčiojau, kai tekdavo kažką pasakyti prieš kamerą. Pamenu kartą teko pasakyti kalbą per draugų vestuves - susitraukiau lyg sumautas ežiukas... Nepasitikėjimas savimi kenkė verslui, meilės reikalams. Bet viskas pasikeitė! Per vakarą!

– Per vieną vakarą? – nustebau.

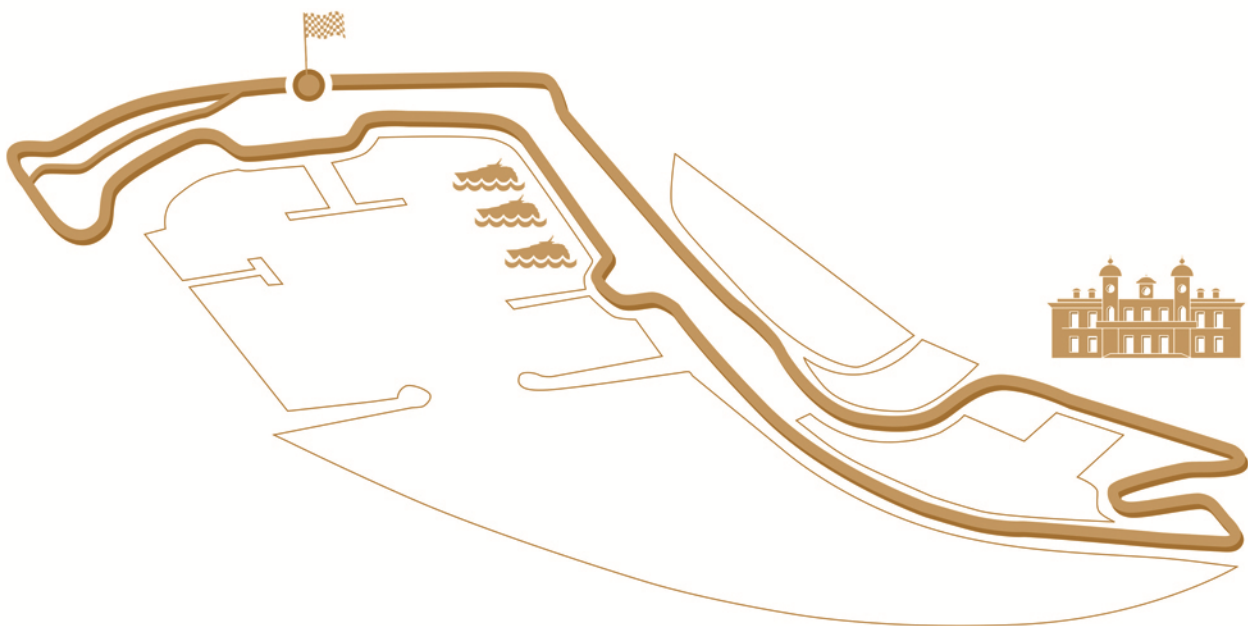
– Taip. Per vakarą. Po pažinties su vyru, kuriam pavyko užvesti mano variklį.

– Variklį? – rūpestingai pasitikslinau...

– Kalbu apie tą galvoje esantį mechanizmą, – dūręs pirštu į smilkinį džiaugėsi Instruktorius – niekada nepamiršiu to vyro ištartų žodžių... Jis pasakė: „Pažadu susprogdinti tavo baimes velniop! Tu įgysi milžinišką pasitikėjimą ir išmoksi bendravimo gudrybių! Jeigu viso to negausi per 47 dienas, sumokėsiu tau 3000 eurų baudą...“. Nepatikėjau jo plepalais, tačiau pasiūlyta suma buvo įtinama. Kas nenorėtų laimėti 3000 eurų?... Vienu žodžiu, sutikau...

- Ir... – neištvėriau aš.
- Ir – įkvėpęs oro kalbėjo Instruktorius. – Aš gavau pirmą, po to antrą misiją. Tas vyras pralaužė mano galvoje esančius barjerus! Per mėnesį išmokau valdyti šį pasaulį – apžiūrėjęs jachtomis ir tobulai nublizgintais automobiliais užpildytą erdvę (mes stovėjome gatvėje, šalia Viduržemio jūros ir gražių Saint Tropez namukų, apsupti minios praeivių), džiaugėsi jis. – Įgavęs pasitikėjimo savimi išsivadavau iš įsitikinimų ir abejonių pančių. O dabar šia laisve dalinuosi su kitais. Viena iš mano mokinių prieš dvi savaites, vasarį, susituokė su milijonieriumi iš Anglijos. O mokinys – Žanas, išmokęs princo taktikos* – mostelėjo ranka į Monako pusę – susituokė su turtuole ir...!
- Bet... Aš neieškau turtingos moters, tiesiog ieškau laimės ir... – atsargiai paatviravau, nors giliai viduje buvau iš tų, kurie apsidžiaugtų susiradę turtingą, bet labai mielą ir šiltą, supratingą (pageidautina skaisčią) milijonierę.
- Nebūk asilas. Nesu suteneris. – atkirto įžūliai pašnekovas. – Mano tikslas – padėti žmonėms „užsipumpuoti“ pasitikėjimo, kurio taip trūksta moterims ir vyrams. O gal manai, laimę gali surasti be pasitikėjimo?
- Tikriausiai ne. – gūžtelėjau pečiais.
- Todėl šiandien, – tęsė jis – atvykęs su manimi į uždarą milijonierių vakarėlį gausi treniruočių. Toks mano darbo stilius. Tiki juo arba ne, jis pralauš ledus.
- O kaip tai veikia?
- Klausyk įdėmiai... Žinai kodėl F1 lenktynininkai mėgsta Monako esančią trasą? Todėl, kad ji yra raityta, sukta kaip gyvatė. Tai yra, jie žino universalią tiesą. Kuo sunkesnis kelias, tuo daugiau išmoksti – aiškino jis. – Todėl aš noriu, kad treniruotumėsi šiomis gatvėmis.

– Alex, čia yra daug klubų, vakarėlių, renginių – kalbėjo jis. – Čia renkasi turtingiausi, o tai reiškia – sudėtingiausi žmonės! Norėdamas įgyti pasitikėjimo, turėsi judėti tarp šių žmonių greitai kaip raketa. Į kai kuriuos žmones tu, deja, atsitrenksi kaip lenktynininkai į sieną, – suplojo rankomis, – bet tokia bus treniruočių kaina... Taip, tau skaudės... Bet visa tai, tik dėl neriboto tikėjimo savimi. Kitaip kalbant, Monakas taps tavo mąstymo treniravimo salė, o moterys, vyrai – tikėjimo savimi termometrais. Supranti? Ar supranti?

– Suprantu!

– Puiku – džiaugėsi jis. – Pasiruošk, tavęs laukia daug kvalifikacinių lenktynių, ir jeigu klausysi manęs, galėsi tapti rezultatyviausiu mokiniu. Bus įdomu! Bus labai įdomu! Beje, už mėnesio Monake vyks Grand Prix F1 – mostelėjo į Monako pusę, į vietą, esančią už 133 kilometrų. – Tūkstančiai žmonių ruošiasi. Lenktynininkai treniruojasi. Jie mokosi valdyti automobilį, o tu mokysies valdyti gyvenimą ir pasitikėjimą! Dzzzzz – suimitavo variklio urzgimą. – Bus laaaabai įdomu stebėti, kaip iš pradžių sėkmingi žmonės vengs tavęs, o po to patys klaus tavo vardo, siūlydami užsukti pas juos į svečius... Cha cha! Tu

išmoksi daryti stebuklus! Jau šiandien vakare suprasi, kaip nepražius burnos ir neištarus nė žodelyčio, gauti protingų, žavių moterų telefono numerių... Tai bus tik pradžia... Tai bus tik pradžia, po velnių, o vėliau – lenkdamas pirštus vardino jis privalumus. – Pirmiausia, suprasi, ką reikia daryti, norint infiltruotis į turtuolių gretas... Tu tapsi žmogumi, su kuriuo nori draugauti sėkmės rykliai ir žinomi, gražūs žmonės... Esu šimtu procentų įsitikinęs, besivadovaudamas mano instrukcijomis, tu tapsi savu tarp tų, kurie tavęs nelaukia... Aplankęs bet kurį seminarą, renginį arba pobūvį, tu sugebėsi be pastangų pasijusti taip, lyg būtum namuose... Tu trauksi sėkmingus žmonės lyg magnetas... Tau net nereikės stengtis – viskas vyks savaime. Juk tavo mąstymas bus pakitęs. Nauji draugai! Būsimi verslo partneriai! Alex, visi jie kvies tave į įspūdingus vakarėlius!!!

– Nežinau... Turtuolių vakarėliai.... Gal tai ne man... Galbūt yra kitas kelias į laimę ir sėkmę? – paklausiau.

Pašnekovo kaktoje išryškėjo raukšlės...

– Taip, Alex, yra kitas kelias! Paradoksas, bet šiuo keliu daugybę metų šliaužia tavo pažįstami ir draugai! Bet atsakyk, ar bent vienas iš tavo draugų yra sėkmingas?

– Jie... na... – mažčiau garsiai. – Dirba, stengiasi, bet nepasakyčiau, kad jie būtų labai sėkmingi...

– Aš tau atsakysiu, kodėl jiems nesiseka! Jie nekeičia krypties – kelio. Suprask, dauguma žmonių siekia tikslų šlifuodami atsibodusių ofisų koridorius, vaikščiodami tomis pačiomis gatvėmis, kalbėdami su tais pačiais žmonėmis... Tu gali važinėti visiems žinoma, kasdien naudojama autostrada, tačiau aš siūlau tau nusukti iš jos! Išbandyk kelią, skirtą vienam procentui žmonių! Prisimink: yra tik vienas būdas laimėti žiurkių lenktynėse! Nori sužinoti koks?

– Taip.

– Nedalyvauti žiurkių žaidynėse! – pasitikinčiu balsu paaiškino jis.

– Stok, – išrėkiau, Oliverio Tvisto (vargšas, nuolat alkanas, patiriantis pažeminimus našlaitis, pakliuvęs į Čarlzo Dikenso knygą pavadinimu „Oliveris Tvistas“) balsu – pradėkime pokyčius!!!

Instruktorius stabtelėjo. Šiek tiek atsukęs veidą smalsiai paklausė:

– Alex, ar tikrai esi pasiruošęs treniruotėms? Man atrodo, tu nesubrendai...

– Ne, ne, subrendau! – paprieštaravau.

– Gerai. Atsakyk, ar visas užduotis atliksi?

– Bet... Kas jeigu jūsų užduotys prieštaraus mano įsitikinimams? – pasitikslinau.

Priėjo ir pirštu bakstelėjo į mano krūtinę:

– Gal tu koks kunigas?

Tylėjau...

– Nori doro kelio? – agresyviai aiškino jis – Apsigyvenk pas mamytę! Ji skalbs tavo kojines, apatinius! Nereikės rūpintis maistu! Nereikės ieškoti moters! Nereikės, taip sakant, stangrinti pasitikėjimo! Tegul motina eina į darbą. Kol ji ars darbuose, galėsi skirti laiką poilsiui, mėgautis gyvenimu nesusitepęs rankyčių, – piktai ironizavo pašneko-vas. – Toks daugumos jaunimo gyvenimo būdas. Bet atsakyk sau, ar išnaudoti motiną yra dora?

– Ne... – pasakiau prisiminęs kaip gyvenau pas motiną.

– Atsakyk iš kur esi kilęs?

– Iš Lietuvos – atsakiau.

– Lietuva? – lėtai susiraukęs pakartojo Instruktorius...

– Ką gi, važiuojam į oro uostą, mamytės sūneli! Nupirksiu tau bilietą į Lietuvą! Ar tinka mano pasiūlymas? – ištiesęs ranką, pareiškė Instruktorius...

Mano rankos liko kišenėse...

Įžūlybė tęsė:

– Kaip manai, ar šiuo metu gyveni dorą gyvenimą? O gal tu rūpiniesi benamiais vaikais?

– Neeeeeee visai – nuleidęs galvą pasakiau pilku balsu... Kilo mintis paklausti, ar jis rūpinasi vaikais, bet nespėjau to padaryti...

– Alex, tai įžūlu! Tu dėvi drabužius, kurių gamyba žudo Žemę – perbėgęs akimis mano marškinėliuose esantį užrašą, įžeidinėjo jis. – Galiu lažintis, prie tavo marškinėlių gamybos prisidėjo nėščia penkio-likmetė panamietė. Ji pardavė savo vaikystę, ne todėl, kad norėjo... Ji neturėjo išeities... Jūs paskendę purve... Jūs paskendę purve... – kartojo jis lyg robotas. – Jūs paskendę purve... Jūs nuolat skundžiatės dėl nesėkmių... Ar taip elgtis dora? Jūs nemokate atleisti... Jūs nemokate... Ir jūs kalbate man apie savo įsitikinimus? Susikiškite savo įsitikinimus į vieną vietale, Alex... Bet aš tai kalbu ne tam, kad tave nurašyčiau... Kadangi esi paklydęs, tau jau nėra ko prarasti, supranti? Kadangi tu jau ilgai šliauži blogiausiu keliu, kuris veda į akli-gatvį, protinga būtų pasirinkti bent šiek tiek geresnį kelią. O aš šiuo atveju siūlau geriausią kelią! Taigi, kokį kelią renkiesi, Alex? Arba gali atsiduoti likimui...

– Jūs tikite likimu? – nustebau.

– Taip. Kiekvienas turi likimą. Bet jį galima koreguoti... – ištarė jis tokiu įtikinamai skambančiu balsu, kad net didžiausias skeptikas patikėtų tuo, ką jis pasakė.

– Kaip? – pasidomėjau.

– Matai, Dievas nėra itin kūrybiškas. Likimus jis sukūrė prieš daugybę amžių. O tai reiškia, kad jis mąstė senais formatais. Bet laikai pasikeitė. Šiame reklamų ir holivudiškų filmų amžiuje gali susikurti sau kokį tik nori likimą. Tik reikia būti kūrybiškesniu už senamadij Dievą – charizmatišku balsu kalbėjo jis. – O jeigu tu tingi, tuomet tau teks priimti tai, ką Dievas prieš daugybę amžių paruošė tau. Aš nieko prieš, – pakėlė rankas lyg pasiduodamas – bet jeigu tu nori daugiau, privalai griebti mano siūlomas misijas dantimis! Pasinaudok manimi ir aš tave išmokysiu sukurti ateitį! Bet kodėl aš su tavim taip ilgai kalbu? Testa di cazzo! Važiuojam treniruotis, arba eik velniop!

...palikęs mane vidury gatvės, jis kulkos greičiu atsidūrė mėlyname automobilyje.

...ryžtingai trenkė durelėmis.

„Rrrrrrrrrrrrrr“ – suuzgė po kapotu miegojęs 350 arklių variklis, ką išvertus į lietuvių kalbą reiškė: „Alex, mano šeimininkas vis dar gali tave priimti. Tau tereikia įsokti į automobilį. Pasielk taip, ir jis duos tau dar vieną galimybę. Tuoj jis paspaus akseleratorių, todėl prrrrrrrrrrrri-valai apsispręsti, ar važiuoji kartu ar ne! Perrrrrrrrrrrrrimk mano šeimininko „draivą“! Perrrrrrrrrrrimk jo užsidegimą gyvenimui! Jis geriausias todėl, kad mėgsta paspausti ir reikalauti! Faktas: jis privers tavo galvoje esantį variklį suktyti! Jis išmuš iš tavęs velniop tinginystę ir blogus įpročius! Šok į automobilį! Pajusk greičiausią tempą ir gyvenimo vėją! Nors karrrrrrrrrrrrrtą gyvenime padaryk tai, ko iš tiesų nori, žmogau! Suprask: tik skriedamas šviesos grrrrrrrrrrrreičiu, tu gali perplėsti pusiau nepasitikėjimą ir abejones! Neklausyk apkalbų, kurias girdėjai apie Instruktorių! Svarbiausia ne tai, ką apie jį kalba, o kiek stiprybės ir charizmos iš jo gausi! Argi tai ne svarbiausia?

